

rat de samme Beviser, som Domstolene altsaa have staaet fast, at man skal fordrø, naar man søger Invalidforsørgelse, kan jeg egentlig ikke indse, hvad Nytte den gør. Nej, det er netop Myndigheden i Finansministerens Haand til at kunne stønne, ikke alene over Kausalforbindingen, men over, hvor vidt der er Anledning til paa Grund af den Svaghed, han bevislig har faaet i Tjenesten at give ham Understøttelse. Men skal han ogsaa bevise, at han har faaet den ved Tjenesten, staa vi akkurat over for samme Forbring som ved Invalidforsørgelsen, og saa ser jeg ingen Grund til denne Lov, som dog netop blev givet for at overlade til Finansministeren at imødekomme humane Forbring.

Finansministeren (Estrup): Med Fare for at trætte det ærede Ting ser jeg mig dog foranlediget til over for det ærede Medlem (Bluhme), fordi han er Forslagsstiller, at gentage, hvad jeg sagde før, at der er tre Momenter, det kommer an paa ved Tilbeholdelse af Invalidforsørgelse: Det ene, paa hvilken Maade Bestadigelsen er paadraget, det andet, om Erhvervsøvelsen nu er svækket, og saa det tredje, om der er Kausalforbinding mellem disse to. Det er denne Kausalforbinding, som man tidligere, før vi havde Loven af 1889, var nødt til at forlange sandsynliggjort, men som vi efter Loven af 1889 ikke behøve at forlange sandsynliggjort. Det er Betydningen af Loven af 1889.

Forslagsstilleren (Bluhme): Saa ere vi fuldstændig enige. Naar Finansministeren vil stønne over Kausalforbindingen og ikke vil fordrø Bevis af Manden for, at han har paadraget sig Sygdommen ved Tjenesten, ere vi enige. Men det er det, jeg har opfattet, at Ministeren hele Tiden vilde, og naar han siger, at efter det Lovforslag, der her foreligger, vil han ikke have andet at gøre herester, end at stønne over, hvorvidt Erhvervsøvelsen er svækket, saa benægter jeg dette paa det bestemteste. Det er netop Kausalforbindingen, han skal stønne over, og endvidere over, hvor vidt der er Anledning til at imødekomme Mandens Forbring i Anledning af den Sygdom, han bevislig har faaet i Tjenesten.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Omgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Bernsten: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Forslag henvises til Hervedvalget.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden (Høgsbro): Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgtreds (Bluhme), for at forelægge det i Begyndelsen af Mødet anmeldte Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse.

Bluhme: Det Lovforslag, jeg vil tillade mig at indbringe i Tinget, er kun et mindre Forslag om Tillæg til Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse. Det gaar ud paa, at militære, der bære Krigsmedaillen, altsaa have deltaget i vore Krige, eller som have deltaget i Redningsvæsenet paa Kysterne, selv om de slude have været nødt til at søge Fattighjælp midlertidig, ikke skulle være afkaarne fra at faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg skal tillade mig, naar Forslaget kommer til Forhandling, nærmere at motivere det. Desuden stiller jeg Forslag om, at de Udgifter, som en Gang ved Lov ere blevne fastsatte af Staten at kunne tilbydes Kommunerne til Hjælp til Alderdomsunderstøttelse maa blive udbetalte i Finansaarets første Maa- ned til Kommunerne efter Regler, som jeg nærmere har foreslaaet, i Stedet for at Kommunerne nu maa staa Forstud for de Udgifter, de have til Alderdomsunderstøttelse, ikke alene det løbende Aar, men ogsaa det næste løbende Aar. Der gaar nu næsten 2 Aar, inden de kunne faa de Penge, der tilkomme dem fra Statens Side.

Dette er det væsentlige Indhold af Lovforslaget, og jeg tillader mig herved at anbefale det til det ærede Tings Velvilje, idet jeg forbeholder mig nærmere at motivere det.